

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: L. C.
X

zastoupen JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem
Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUZZ-33689/2023,

takto:

- I. Ve vztahu k výroku I. rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUZZ-33689/2023, *se žaloba odmítá.*
- II. Ve vztahu k výrokům II., III., IV. a V. rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2023, č. j. KUZZ-33689/2023, *se žaloba zamítá.*
- III. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány uznaly žalobce vinným ze spáchání přestupku řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Žalobce zejména namítá, že mu neprokázaly zavinění. A že ho nepřiměřeně potrestaly. Podle soudu však vše – po předchozím zrušujícím rozsudku – již nyní bylo v pořádku.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Policejní hlídka dne 5. 2. 2020 v 20:16 v Chropyni zastavila vozidlo, které řídil žalobce. Při dechové zkoušce mu naměřila hodnotu alkoholu 0,37 ‰ v čase 20:20 a 0,40 ‰ v čase 20:26. Žalobce s výsledkem testu nesouhlasil a požadoval odběr biologického materiálu. Tvrdil, že alkohol nepožil. Z protokolu o lékařském vyšetření vyplývá, že při odběru ve 20:50 měl v krvi alkohol v hodnotě 0,28 ‰.
3. Městský úřad Kroměříž („městský úřad“) dal před vydáním rozhodnutí žalobci možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na žádost žalobce mu městský úřad tyto podklady zaslal do datové schránky. V reakci na to žalobce požádal o nařízení ústního jednání. Dne 24. 9. 2020 městský úřad usnesením návrh na nařízení ústního jednání zamítl. Téhož dne vydal rozhodnutí č. j. MeUKM/072050/2020 („rozhodnutí městského úřadu“), kterým uznal žalobce vinným z *úmyslného* spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Žalobce řídil motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholických nápojů nebo v takové době po jejich požití, po kterou ještě byl pod jejich vlivem. Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 8 500 Kč a zákaz řízení na osm měsíců.
4. Proti rozhodnutí městského úřadu i proti usnesení o nenařízení ústního jednání se žalobce odvolal. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 12. 2020, č. j. KUZL-75357/2020, ve výroku I. zamítl odvolání žalobce podané proti usnesení o nenařízení ústního jednání a výrokem II. zamítl odvolání ve věci samé.
5. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal žalobu. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 9. 3. 2022, č. j. 41 A 88/2020-92 („první rozsudek krajského soudu“), zrušil výrok II. daného rozhodnutí a ve zbytku žalobu odmítl. Ke zrušení části daného rozhodnutí vedla (a) nedostatečná opora ve spisovém materiálu o úmyslné formě zavinění žalobce a (b) nesprávné zohlednění předchozích přestupků a trestných činů žalobce při stanovení výše sankce. Soud naopak neshledal důvodnými námitky, které se týkaly nenařízení ústního jednání a nedostatečné individualizace rozhodnutí správních orgánů. Odmítací výrok prvního rozsudku krajského soudu vycházel z toho, že výrokem I. svého rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání proti usnesení o nenařízení ústního jednání. Jde o úkon, jímž se pouze vede řízení před správním orgánem. Uplatní se zde proto výluka podle § 70 písm. c) soudního řádu správního.
6. Soud zejména vytkl žalovanému hodnocení zdravotního stavu žalobce. Jeho závěry o tom, že v případě diabetiků hrozí po požití alkoholu riziko hypoglykemického šoku, nebo že dokonce i nízká hladina alkoholu může u diabetika vést k situaci srovnatelné s přítomností více než 1 ‰ alkoholu v krvi, neměly žádnou oporu v provedeném dokazování. Nejednalo se o obecně známé skutečnosti (notoriety), ale o odborné závěry, ke kterým správní orgány nedisponují dostatečnými odbornými znalostmi.
7. O úmyslném jednání žalobce bez dalšího nesvědčilo ani to, že se již v minulosti dopustil přestupku jízdy pod vlivem alkoholu, nebo že ke spáchání přestupku došlo ve večerních hodinách. Zjištěná hladina alkoholu také nebyla vysoká. Při absenci dalších skutečností, které by nasvědčovaly tomu, že žalobce požil alkohol bezprostředně nebo krátce před jízdou, se nedalo vyloučit, že žalobce alkohol požil s delším časovým odstupem a že spoléhal na to, že již ovlivněn alkoholem není.

8. Žalovaný podal proti prvnímu rozsudku krajského soudu kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 19. 1. 2023, č. j. 2 As 71/2022-34 („rozsudek NSS“). Potvrdil názor krajského soudu, pokud šlo o neprokázaný úmysl žalobce. Ale korigoval jeho názor, pokud šlo o nesprávné zohlednění předchozích přestupků a trestných činů žalobce při stanovení výše sankce. V této druhé části neshledal žalobní námitky důvodnými.
9. V novém řízení žalovaný znovu rozhodl dne 24. 4. 2023, č. j. KUZZ-33689/2023 („rozhodnutí žalovaného“). Výrokem I. opět zamítl odvolání žalobce podané proti usnesení o nenařizení ústního jednání. A výrokem II. změnil znění výroku I. rozhodnutí městského úřadu, kde slovo „úmyslně“ nahradil slovy „z nedbalosti“. Uvedl poté celé nové znění výroku I. rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný touto cestou zareagoval na závazný právní názor správních soudů. Uznal, že pokud soudy dříve využité indicie o úmyslu žalobce neuznaly, pak nemá žádné důkazy, které by prokazovaly žalobcovo úmyslné zavinění. Ke shledání viny ze spáchání daného přestupku však postačuje nedbalost. Pokud člověk požije alkohol a následně řídí motorové vozidlo, pak u něj lze téměř vždy konstatovat zavinění minimálně ve formě *nevědomé nedbalosti*. Vzhledem k tomu, že hladina alkoholu u žalobce nebyla vysoká, a při absenci dalších skutečností, které by nasvědčovaly tomu, že požil alkohol bezprostředně nebo krátce před jízdou, nelze vyloučit, že ho požil s delším časovým odstupem a spoléhal na to, že již pod jeho vlivem není.
10. Žalovaný dále snížil žalobci uloženou pokutu z 8 500 Kč na 5 000 Kč (výrok III.). Potvrdil rozhodnutí městského úřadu, pokud jde o zákaz řízení motorových vozidel na osm měsíců (výrok IV.). A současně výrokem V. vyslovil, že správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel žalobce již vykonal v době od 24. 12. 2020 do 14. 5. 2021. Po uplynutí poloviny doby, na kterou žalobce měl zákaz činnosti, bylo od zbytku tohoto správního trestu upuštěno. Nové rozhodnutí žalovaného se proto již nemohlo dotknout znovu získaného oprávnění žalobce k řízení motorových vozidel, které získal zpět dne 18. 6. 2021. V té souvislosti žalovaný vyšel z výpisu z evidenční karty řidiče, o který požádal městský úřad dne 21. 3. 2023. Založil ho do spisu. Ve spise je ještě výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 13. 4. 2023. Žalovaný totiž ověřoval, že žalobci nebyly připsány žádné body. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu se zapisuje sedm bodů, pokud řidič dosáhne hodnoty alkoholu 0,3 ‰ a víc.

III. Obsah žaloby

11. Žalobce nejdříve brojí proti výroku I. rozhodnutí žalovaného, který se týká nenařizení ústního jednání u městského úřadu. Žalovaný podle něj opomenul, že soud žalobu proti tomuto výroku odmítnul. Stejně skončila i kasační stížnost vztahující se k danému výroku prvního rozsudku krajského soudu. Žalovaný proto rozhodl znovu ve věci, ve které již pravomocně rozhodnul.
12. Žalovaný založil dne 13. 4. 2023 do spisu aktualizovaný výpis z evidenční karty řidiče. Dodal, že z něj nečerpal žádné nové skutečnosti pro vydání nového rozhodnutí, a proto nebylo potřeba žalobce s tímto podkladem seznámit. Evidenční kartu řidiče ale zjevně jako podklad pro vydání rozhodnutí vzal. Skutečnosti, které žalovaný z tohoto podkladu zjistil, se promítají minimálně ve výroku V. jeho rozhodnutí, kde žalovaný konstatuje, že trest

zákazu činnosti žalobce vykonal v době od 24. 12. 2020 do 14. 5. 2021. Žalovaný tím porušil § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého měl žalobci dát možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Při nahlížení do spisu dne 13. 6. 2023 spis danou listinu ani neobsahoval. Dokonce neobsahoval ani žalobou napadené rozhodnutí. Žurnalizace spisu byla ukončena dne 8. 1. 2021, následně se v něm objevily jen rozsudky správních soudů.

13. Podle žalobce je výrok II., který mění formu zavinění, nesrozumitelný a vnitřně rozporný. Ve skutkové větě žalovaný nedbalostní zavinění nezohlednil. Naopak zde uvedl obě varianty, že žalobce řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholických nápojů nebo v takové době, po kterou byl ještě pod jejich vlivem. Řízení bezprostředně po požití alkoholických nápojů v podstatě vylučuje nedbalostní zavinění.
14. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, pokud se týká zavinění, ač šlo o hraniční hodnotu, která by mohla zavdávat podklad pro chybějící zavinění žalobce. I v přestupkovém řízení je třeba použít zásadu *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného. Minimálně pochybnosti o naplnění subjektivní stránky přestupku existují. Nadto žalovaný ani nekonstatuje, zda se jedná o nedbalost vědomou nebo nevědomou. Žalovaný se jen snažil případ co nejrychleji ukončit. Na úkor rychlosti řízení je však kvalita rozhodnutí. Právě z důvodu těchto pochybností bylo nezbytné, aby se konalo ústní jednání a aby na něm proběhl výslech svědků, které žalobce navrhoval (policisté a eventuálně i lékař zajišťující lékařské vyšetření a odběr krve).
15. Uložený trest je s ohledem na nedbalostní formu zavinění nepřiměřeně přísný. Žalovaný jen snížil pokutu, ale nezměnil délku trestu zákazu činnosti. Vykonání trestu na to nemá vliv. Trest zákazu činnosti je tím trestem, který řidiče postihne vždy nejvýrazněji. Délka tohoto trestu by měla odrážet závažnost předmětného přestupku. Sazba je šest měsíců až jeden rok. Pokud v případě úmyslného zavinění žalobce obdržel osmiměsíční zákaz řízení, pak v případě nedbalostního zavinění měl trest jít až na samou dolní hranici sazby. Stejně tak pokuta byla snížena nepatrně a neodráží změnu v otázce zavinění dostatečně. Žalovaný ji měl snížit alespoň o polovinu, pokud by se promítla změna formy zavinění i do trestu zákazu činnosti. A mnohem více – až na spodní hranici – pokud by šlo o jedinou změnu. Ovlivnění alkoholem v krvi se totiž zjistilo jen ve výši 0,28 g/kg, tj. při spodní hranici. Nadto třeba odečíst fyziologickou hodnotu alkoholu v krvi a chybějící úmysl.
16. Žalovaný snížení pokuty odůvodnil nedostatečně. K ponechání trestu zákazu činnosti neuvedl nic. Nelze také opomenout nedávnou trestní judikaturu, podle které je třeba při ukládání trestu posoudit i dobu, která uplynula od okamžiku spáchání deliktu, do doby vydání rozhodnutí. Zde se jedná o dobu téměř tří let. S plynutím doby se škodlivost jednání snižuje a trest by měl být mírnější, než pokud se ukládá ihned po spáchání přestupku.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný do spisu skutečně založil nový výpis z evidenční karty řidiče, aby si ověřil, že žalobce řádně vykonal zákaz činnosti. Musel v novém rozhodnutí žalobci vysvětlit, že nové rozhodnutí o odvolání již nemůže mít vliv na znovu získané řidičské oprávnění žalobce.

18. Námitka, že měl být žalobce nejprve s výpisem z karty řidiče žalovaným seznámen, vykazuje přepjatý formalismus. Žalobce ani konkrétně neuvádí, jak tím žalovaný zasáhl do jeho práv. Zcela zavádějící je pak žalobní námitka, že výpis z evidenční karty řidiče neobsahoval správní spis dne 13. 6. 2023. Žalobce zamlčel, že byl nahlížet do spisu u městského úřadu, o čemž je ve spise úřední záznam. Výpis z evidenční karty řidiče ovšem do spisu zakládal žalovaný. Proto také spis městského úřadu výpis z evidenční karty řidiče obsahovat nemohl. Stačilo, aby se zástupce žalobce dostavil do sídla žalovaného. Ve spise by založený výpis z evidenční karty řidiče viděl.

V. Jednání ve věci před krajským soudem

19. Dne 17. 4. 2024 se ve věci konalo jednání. Zástupkyně žalobce (substitutka jeho zmocněného zástupce) shrnula podstatu jednotlivých uplatněných žalobních námitek. Mimo jiné popisovala, že před nahlížením do spisu u městského úřadu volala žalovanému se žádostí o nahlížení a žalovaný jí sdělil, že spis je u městského úřadu. Očekávala proto, že tam bude celý spis, včetně spisu žalovaného. Zástupce žalovaného k tomu uvedl, že žalobkyně tehdy telefonicky požadovala nahlížení do spisu městského úřadu. Pokud by zmínila, že chce nahlížet do spisu žalovaného, pak by jí to umožnil.
20. Soud poté krátce zrekapituloval obsah správního spisu, jak mu ho žalovaný předložil. Po přehledu spisu ze dne 15. 1. 2021, podle nějž žurnalizace opravdu končila o týden dříve, spis následně obsahoval rozsudky správních soudů, které sama zástupkyně žalobce zmínila, že ve spise byly, a následně se v něm nacházelo nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného včetně informace žalovaného o vrácení spisu městskému úřadu z května 2023. V červnu 2023 převzal zastoupení zástupce žalobce a dne 13. 6. 2023 byla jeho substitutka nahlížet do spisu u městského úřadu. V takovém stavu žalovaný předložil spis soudu.
21. Zástupkyně žalobce poté navrhla k důkazu výsledkům zasahujících policistů a ošetřujícího lékaře, který prováděl odběr krve. Soud však tyto návrhy zamítl pro jejich nadbytečnost a hrozbu, že by tím již soud nahrazoval činnost správních orgánů.
22. Při konečném návrhu zástupkyně žalobce navrhl, aby soud moderoval uloženou sankci. Podle zástupce žalovaného byl tento návrh opožděný. Po krátkém přerušení soud poté vyhlásil tento rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Pokud jde o výrok I. rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání proti usnesení o nenařízení jednání a potvrdil v tomto směru rozhodnutí městského úřadu, soudu nezbyvá než rozhodnout stejně, jak rozhodl již v prvním kole projednávání této věci – tedy žalobu v této části odmítnout. Usnesení o nenařízení ústního jednání je totiž úkonem, jímž se pouze vede řízení před správním orgánem. Uplatní se zde proto výluka podle § 70 písm. c) soudního řádu správního. Tento druh rozhodnutí § 68 písm. e) soudního řádu správního ze samotného soudního přezkumu vylučuje (viz např. usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 11. 4. 2018, č. j. 65 A 35/2018-26). Námitky, že žalovaný znovu rozhodl ve věci již rozhodnuté, proto soud nemohl věcně posoudit. Námitky týkající se nenařízení ústního jednání nicméně věcně posoudil v rámci hodnocení zákonnosti vedení celého řízení při přezkumu výroku II. rozhodnutí žalovaného, jenž se už týkal věci samé.

24. Pokud jde o zbytek přípustné části žaloby, pak nicméně není *důvodná*. Soud se bude zabývat jednotlivými námitkami žalobce v tom pořadí, v jakém je vznesl.

a. Žalovaný neporušil § 36 odst. 3 správního řádu

25. Žalobce namítá, že jej žalovaný neseznámil s aktualizovaným výpisem z evidenční karty řidiče, ze kterého vyšel ve svém rozhodnutí, a proto porušil § 36 odst. 3 správního řádu. Podle soudu však žalovaný uvedené ustanovení neporušil.
26. Žalovaný vzniklou situaci vysvětlil ve vyjádření k žalobě. O výpis z evidenční karty (a bodového hodnocení) žalovaný požádal městský úřad, protože musel zjistit, zda žalobce řádně vykonal původně uložený zákaz činnosti. Žalovaný poté musel v novém rozhodnutí žalobci vysvětlit, že nové rozhodnutí o odvolání již nemůže mít vliv na znovu získané řidičské oprávnění. To je podle soudu logické.
27. Žalovaný nicméně měl podle soudu žalobci sdělit, že výpisy založil do spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 297/2017-34, bod 20 a tam citovanou judikaturu). V tom podle soudu pochybil. Nešlo však o vadu s dopadem na zákonnost rozhodnutí. Nelze tu totiž přehlédnout, že žalovaný z výpisů zjišťoval skutečnosti, které byly v kontextu této věci ve výsledku žalobci *ve prospěch*. Žalovaný zjistil, že již žalobce vykonal dříve uložený trest a že mu nebyly připsány žádné body. Na základě toho pak vydal svou povahou spíše akademické výroky IV. a V. svého rozhodnutí, které již nešly žalobci k tíži. Formálně-procesně jen řešily vzniklou situaci (k tomu viz také bod 51 níže). Použití výpisů samo o sobě proto podle soudu nebylo žalobci na újmu.
28. V konkrétních okolnostech této věci tedy podle soudu nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Jeho smysl a účel – tedy možnost účastníka řízení vyjádřením se k podkladům rozhodnutí ovlivnit správní orgán svou argumentací *ve svůj prospěch* – žalovaný nenarušil, pokud z daných podkladů ve skutečnosti vzal v potaz určité okolnosti právě ve prospěch žalobce. Byť by tedy určitě bylo lepší, pokud by žalovaný žalobce o těchto nových podkladech informoval, svým postupem práva žalobce nezkrátil. Jeho rozhodnutí proto netrpí vadou, která by měla dopad na zákonnost tohoto rozhodnutí.
29. Jestliže poté žalobce namítá, že dne 13. 6. 2023 dané podklady (spolu s rozhodnutím žalovaného) nebyly ve spise, pak soud nejprve odkazuje na § 75 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí žalovaného je ze dne 24. 4. 2023 a právní moci nabylo 28. 4. 2023. Námitky žalobce se týkají pozdějšího období a jsou tak mimo přípustné zorné pole soudu. Žalovaný poté navíc soudu předložil soudu úplný správní spis včetně spisu městského úřadu, kde vše bylo v pořádku (viz bod 20).
30. Tyto námitky žalobce proto nejsou důvodné.

b. Forma zavinění

31. Pokud jde o otázku zavinění, která jako jediná (s jejím případným promítnutím do uloženého správního trestu) „zůstala ve hře“ po rozsudku NSS, žalobce nejprve namítá, že žalovaný nepromítnul změnu úmyslného zavinění na nedbalostní do výroku rozhodnutí. Zejména vytýká žalovanému, že žalobce podle výroku rozhodnutí řídil vozidlo jak

bezprostředně po požití alkoholických nápojů, tak v takové době, po kterou byl ještě pod jejich vlivem. Řízení bezprostředně po požití alkoholických nápojů vylučuje nedbalostní zavinění.

32. Je pravdou, že daná pasáž výroku rozhodnutí možná vznikla přepisem znění § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Nicméně soud v tom nespatřuje chybu, která by měla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.
33. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu zákonodárce neformuloval alternativně, tedy že by první varianta (řízení bezprostředně po požití alkoholu) vylučovala druhou (řízení v době, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu). Před spojkou *nebo* (za prvním použitím pojmu *jiné návykové látky* v daném ustanovení) není čárka, z čehož plyne slučovací význam celého ustanovení, nikoliv význam vylučovací. Jde tedy o jednu normu, u níž tolik nesejde na tom, kterou časovou variantu řidič naplnil. Zkrátka jde o to, že řidič nesmí řídit pod vlivem alkoholu. A žalobce pod vlivem alkoholu řídil.
34. Žalobce dále namítá, že žalovaný svůj závěr o nedbalostním zavinění dostatečně skutkově nepodložil. Ani v tom s ním soud nesouhlasí. Důležité je, že z protokolu o lékařském vyšetření vyplývá, že při odběru ve 20:50 měl žalobce v krvi alkohol v hodnotě 0,28 ‰. Ve 20:16 ho při řízení zastavila policejní hlídka. Žalobce tedy řídil pod vlivem alkoholu. A pokud spoléhal, že se mu dříve požitý alkohol z krve již odboural, tak minimálně tedy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (aby řidiči motorových vozidel neřídili pod vlivem alkoholu), ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Jednal tedy minimálně v nevědomé nedbalosti [§ 15 odst. 3 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky], jak žalovaný ve svém rozhodnutí ve skutečnosti uvedl (bod 71), což pro založení jeho přestupkové odpovědnosti postačuje. Změna, ke které žalovaný přistoupil po obou rozsudcích vydaných v této věci, tedy nebyla nezákonná a nechyběla jí opora ve spise.
35. Námitky žalobce týkající se jeho zavinění jsou tedy již tentokrát nedůvodné.

c. Ústní jednání nebylo nutné nařizovat

36. Žalobce v žalobě jen krátce namítl, že se z důvodu pochybností o zavinění mělo konat ústní jednání, aby na něm proběhl výslech navržených svědků.
37. Soud se tomuto tématu věnoval již ve svém prvním rozsudku. S ohledem na obecnost námitek žalobce si soud dovoluje odkázat na své tehdejší odůvodnění, na němž nespatřuje důvod cokoli měnit (viz body 42 až 47 prvního rozsudku krajského soudu). A znovu konstatuje, že nařízení ústního jednání nebylo v souladu s § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky nezbytné k uplatnění práv žalobce, což žalobce tehdy neodůvodnil ani ve své žádosti o jeho nařízení. V potřebné míře konkrétnosti to nevysvětluje ani v nynější žalobě. Jak navíc plyne z výše uvedeného, pochybnosti o zavinění tu již nejsou.
38. Námitka týkající se nenařízení ústního jednání je tedy i nyní nedůvodná.

d. Žalovaný při rozhodování o správních trestech nepochybil

39. Poslední skupina námitek se týká správních trestů. Pokud jde o sníženou pokutu (výrok III. rozhodnutí žalovaného), žalobce u ní spatřuje nedostatečné zohlednění jeho nedbalosti. Zdůrazňuje, že se u něj ovlivnění alkoholem v krvi prokázalo jen ve výši 0,28 g/kg, tj. při spodní hranici. Nadto třeba odečíst fyziologickou hodnotu alkoholu v krvi, chybějící úmysl a dobu, která od spáchání přestupku uplynula. Žalobce také při jednání navrhl moderaci tohoto trestu.
40. Žalovaný zohlednil jako polehčující okolnosti, že se přestupek stal ve večerních hodinách, kdy je frekvence provozu nízká, že žalobce nezpůsobil škody na zdraví a majetku, že hladina alkoholu v krvi žalobce nebyla vysoká, a že žalobce jednal v nedbalosti. Nedbalostní zavinění tedy žalovaný zohlednil.
41. Jako přitěžující okolnosti vzal žalovaný v potaz informace z evidenční karty řidiče. Přihlížel pouze k záznamu v roce 2014, kdy řídil vozidlo pod vlivem alkoholických nápojů a obdržel od soudu trest zákazu řízení všech motorových vozidel. Dále přihlížel k záznamu z roku 2016, kdy se dopustil trestu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (vše plyne z výpisu z evidenční karty řidiče městského úřadu již ze dne 3. 4. 2020, který je součástí spisu městského úřadu – pozn. soudu).
42. Při hodnocení osoby žalobce navíc žalovaný ve světle rozsudku NSS zohlednil, že žalobce páchá delikty v silničním provozu opakovaně. Kromě výše uvedených záznamů žalovaný odkázal na všechny přestupky evidované v kartě řidiče od roku 2008, kdy se dopustil prvního přestupku. Nyní projednávaného přestupku se dopustil osm měsíců poté, co obdržel zpět řidičské oprávnění. Celkem má v evidenční kartě řidiče devět záznamů, z toho dva trestné činy a ostatní přestupky. Žalobce tedy nejvíce žádné známky poučení a nápravy z dosud uložených trestů.
43. Žalovaný z těchto důvodů snížil žalobci pokutu z původních 8 500 Kč na 5 000 Kč. Soud dodává, že sazba pokuty pro tyto případy činí 2 500 Kč až 20 000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu]. Uložená pokuta se už tak pohybuje velmi blízko její spodní sazby. Byť žalovaný shledal některé polehčující okolnosti, nesnížil ji na spodní hranici zákonem stanovené sazby ve výši 2 500 Kč, protože musel vzít v potaz nezodpovědné chování žalobce v silničním provozu.
44. Podle soudu žalovaný tyto své závěry přesvědčivě odůvodnil s odkazem na jednotlivé polehčující a přitěžující okolnosti. Nová pokuta pak dosáhla cca 59 % té původně uložené. Soud se s tímto posouzením plně ztotožnil. Podle judikatury přitom platí, že pokud napadené správní rozhodnutí obsahuje řádné odůvodnění, pak je přípustné, aby si soud, nedochází-li k jiným závěrům, správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47, nebo ze dne 25. 5. 2022, č. j. 7 Afs 396/2021-28). To tímto soud s ohledem na výše uvedené činí.
45. Žalující strana také navrhl, aby soud uložené sankce – tedy i výši pokuty – moderoval podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního. Stalo se tak až při jednání. Přesto nejde o opožděný návrh. Návrh na moderaci totiž lze totiž uplatnit i po uplynutí lhůty k podání žaloby, vychází-li ze žalobního bodu vzneseného v této lhůtě (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 1 As 30/2004-82, či ze dne 19. 12. 2013, čj. 2 As

130/2012-20). To se přesně stalo i v této věci, kde zástupkyně žalobce při jednání navázala tento návrh na včas uplatněné námitky vůči uloženým správním trestům.

46. Jak již však plyne z výše uvedeného, podle soudu výsledná pokuta není nepřiměřená, natož aby byla zjevně nepřiměřená, jak citované ustanovení vyžaduje. Dalo by se o tom možná uvažovat, pokud by se pohybovala v druhé polovině zákonné sazby či dokonce blízko její horní hranice. Pokuta 5 000 Kč však podle soudu plně odpovídá okolnostem věci a přístupu žalobce k dodržování pravidel silničního provozu, kterému chybí ohled na bezpečnost jeho počínání za volantem vůči ostatním účastníkům silničního provozu.
47. Žalobce také směřuje své námitky vůči trestu zákazu činnosti v podobě zákazu řízení motorových vozidel, kterého se týkají výroky IV. a V. rozhodnutí žalovaného. Těmi žalovaný potvrdil rozhodnutí městského úřadu, pokud jde o zákaz řízení motorových vozidel na osm měsíců (výrok IV.). A vyslovil, že tento správní trest žalobce již vykonal. Dodal, že nové rozhodnutí žalovaného se proto již nemohlo dotknout znovu získaného oprávnění žalobce k řízení motorových vozidel (výrok V.).
48. I zde měl žalovaný podle žalobce více zohlednit nedbalostní formu zavinění. S ohledem na ni je trest zákazu činnosti příliš přísný. Žalovaný ho měl snížit až na samotnou spodní hranici, která činí šest měsíců. Podle žalobce nemá vliv, že již tento správní trest vykonal. I tohoto trestu se týká námitka, že žalovaný měl zohlednit dobu, která uplynula od spáchání deliktu.
49. Nicméně soud i v souvislosti s trestem zákazu činnosti odkazuje na výše uvedené důvody uložení obou správních trestů, které žalovaný vztáhl jak na pokutu, tak na zákaz řízení motorových vozidel. Soud se s hodnocením žalovaného i v případě tohoto trestu ztotožňuje. Sazba zákazu činnosti řízení motorových vozidel je šest měsíců až jeden rok. Uložený zákaz řízení v délce osmi měsíců podle soudu odpovídá žalovaným použitým přitěžujícím i polehčujícím okolnostem, včetně změny formy zavinění. Žalovaný ho uložil ve spodní polovině zákonné rozpětí, přičemž tu s ohledem na nezodpovědné chování žalobce nebyl tu důvod jít ještě blíže spodní hranici tohoto rozpětí. Pokud žalovaný snížil výši pokuty, považuje to soud v konkrétních okolnostech této věci za dostatečnou reakci na změnu formy zavinění. Trest zákazu činnosti žalovaný podle soudu nemusel ještě dále snižovat.
50. Z toho také plyne, že soud – stejně jako u uložení pokuty – neshledal důvody pro moderaci trestu zákazu řízení motorových vozidel, který s ohledem na konkrétní okolnosti této věci správní orgány žalobci neuložily ve zjevně nepřiměřené sazbě. Dalo by se o tom opět uvažovat, pokud by šlo o délku zákazu v druhé polovině zákonné sazby či dokonce blízko její horní hranice. Osm měsíců však také plně odpovídá okolnostem věci a výše kritizovanému přístupu žalobce k dodržování pravidel silničního provozu.
51. Soud dodává, že rozumí postupu žalovaného, pokud zohlednil, že žalobce v době od 24. 12. 2020 do 14. 5. 2021 daný trest vykonal, a že po uplynutí poloviny doby zákazu činnosti bylo od zbytku tohoto správního trestu upuštěno. Žalovaný před touto realitou nemohl zavřít oči. Naopak musel vzniklou situaci nějak procesně vyřešit. Způsobem, kterým by *nezkrátil práva žalobce*, a naopak dosáhl cíle, který již nebude žalobci v jeho neprospěch. Na to logicky a vhodně navázal výrokem V. svého rozhodnutí, kde vše srozumitelně vyjasnil a žalobce o nastalé situaci – tedy že *bude moci i po tomto rozhodnutí*

dále řídit – řádně poučil. Podle soudu tedy žalovaný výroky IV. a V. svého rozhodnutí ve výsledku práva žalobce nezkrátil. Tyto výroky navíc přesvědčivě odůvodnil.

52. Soud také dodává, že české právo silničního provozu pracuje s nulovou tolerancí alkoholu. Fyziologická hodnota činí 0,24 g/kg. Po jejím odečtení, jehož se žalobce domáhá, tedy stále zůstává 0,04 g/kg, o které žalobce „povolenou hranici“ překročil. Pokud jde o dobu, která od spáchání přestupku uplynula, pak je pravdou, že ji žalovaný výslovně v potaz nevzal. Ale vyvažuje to zdůvodněním, že naopak neodhlédl od početných záznamů v kartě řidiče, které vypovídají o nedostatečném respektu žalobce k pravidlům, což i přes uplynulý čas od dřívějších deliktů žalobce hrálo roli.
53. Námitky žalobce vůči uloženým správním trestům včetně jeho návrhu na jejich moderaci nejsou proto nedůvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud výrokem I. z důvodů uvedených v bodě 23 výše odmítl žalobu ve vztahu k výroku I. rozhodnutí žalovaného. Ve vztahu k výrokům II., III., IV. a V. rozhodnutí žalovaného ji pak shledal nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
55. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému sice vzniklo, ale žádné si neúčtoval. Proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 17. dubna 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce